

Не варто ображатись

Олег Буцень

Ох, як це важко висидіти в класі сорок п'ять хвилин, коли так треба, неодмінно треба поговорити з другом!

Як тільки пролунав дзвінок на перерву, Вадик миттю опинився коло Сашка, схопив його за руку і потягнув у куток.

— Приходь сьогодні до мене,— гаряче зашепотів він.

Сашко навіть і спитати не встиг — чого саме прийти, як він випалив:

— У нас телефон поставили, дзвонити будемо! — І його широке обличчя стало ще ширшим від щасливої усмішки, а очі зробилися маленькі-маленькі, наче щілинки. Це не жарти — свій телефон! Сиди собі вдома і дзвони кому хочеш і скільки хочеш. Зажадав дізнатись, що в кіно,— будь ласка, лише номер набери. Забув, які приклади задали по арифметиці,— телефон до твоїх послуг. Не розв'язав задачі—до друзів бігти не треба: лише підійди до телефону — і в тебе готове рішення. Що й казати — здорово!

Не одну перерву розтлумачував Вадик другові всі вигоди телефону. З його слів можна було зрозуміти, що телефон лише для того й винайшли, щоб полегшити життя школярам.

— Добре,— напевно, вже вдесьте погоджувався Сашко,— прийду, тільки після третьої. Бо мені ще треба до знайомих зайти, мама наказала.

Сашко прийшов до Вадика трохи раніше, ніж обіцяв, але той давно вже чекав на нього.

— Так з кого почнемо? — спитав Сашка, сідаючи коло телефону.

— Давай до Сьомки Уткіна,— запропонував Сашко.

Вадик узяв зі столу аркушик паперу, на якому були записані номери телефонів усіх знайомих, зручніше вмовився в кріслі і набрав номер.

— Привіт, Сьомо! Це я, Вадик. Знаєш, у нас поставили телефон. Я теж кажу, що добре. А я уроки буду робити пізніше.

Сашко приклав вухо до трубки з другого боку і теж почав слухати.

— Це все, що ти хотів сказати? — почулося в телефоні.

— Ні. Ти знаєш...— Тут Вадик запнувся, намагаючись хоч що-небудь пригадати — йому ж бо так кортіло поговорити! Потім раптом шибонула в голові блискавкою якась думка, і він заквапився, аби тільки Уткін не повісив трубки:

— Сьогодні в нашому кіно нова картина. Яка? Про піратів. Кажуть, дуже хороша. А... а потім... Я вчора був на виставці квітів—ух, як здорово! Красота! Які там квіти! Ні, не вішай ще трубки. Мало не забув про найголовніше.— Вадик підморгнув Сашкові.— Володька дістав нові марки, з Куби, казав. А до Мишка приїхав дядя. Він полярник, з Півночі, здається. Не віриш? Та я й сам не вірю.

Сашко здивовано глянув на Вадика, але той застережливо приклав палець до рота. Він плів усяку нісенітницю, аби тільки подовше поговорити. Нарешті, задоволений,

повісив трубку.

— А тепер ти дзвони.

— До кого? — спитав Сашко, сідаючи на його місце в крісло.

— До Томки подзвони. Побажай їй смачного.

Томка була найповніша дівчинка в класі. Кожну перерву щось жувала.

Вона приносила такі великі сніданки, що, напевно, утрюх їх важко було здолати.

І хлопчиська завжди кепкували з неї.

— Пончик? — закричав у трубку Сашко.

— Хто це говорить? — почувся ображений голос на другому кінці проводу.

— Всі кажуть! — засміявся Сашко і натиснув на важіль.

Нарешті обдзвонили всіх знайомих, кілька разів довідались, яка завтра буде погода, котра тепер година.

— Ну досить,— не витерпів Сашко.— Піду додому. Уроки ще треба робити.

І Вадик лишився один. Він ще раз проглянув аркуш з номерами телефонів, походив з кутка в куток і сів за уроки. Але не встиг дістати з портфеля підручники й зошити, як раптом прийшла Катя, сусідська дівчинка.

— Вадику, де мій Жюль Берн? — стурбовано спитала вона.

Вадик подивився на неї здивованими очима і лише тут пригадав...

— А тобі зараз книжка потрібна?

— Так, так, зараз. Розумієш, тьотя Женя завтра їде. А це ж її книжка. Давай.

Вадик підійшов до етажерки, витяг одну, другу книжку і поставив їх на місце.

— Я тобі через півгодини її принесу. Вона не в мене, в Уткіна.

— В якого це Уткіна? — не розуміючи, спитала Катя.

— Ну, в мого товариша. Я її давно прочитав, а він попросив на два дні.

— Як собі хочеш, але щоб за півгодини книжка була. Інакше... інакше я не знаю, що тобі зроблю.— І Катині кіски заметляли в повітрі.

— Та ти не хвилюйся, я миттю,— заспокоїв її Вадик.

Він, не гаючи часу, побіг до Уткіна. І лише на вулиці згадав, що до нього можна тепер подзвонити. "Проте все одно,— міркував дорогою.— Так навіть швидше буде. Зразу і книжку візьму".

Але Уткіна дома не було. Мати сказала, що він кудись пішов.

— Він мені повинен був віддати книжку,— покwapно сказав Вадик.— Вона, напевно, десь у кімнаті, подивіться, будь ласка.

Сьомина мама підійшла до полички і почала передивлятися книжки.

— Жюль Берн, в такій синій обкладинці,— нервово тупцюючи, казав Вадик.— Мені її зараз конче треба.

— Щось не бачу,— відповіла Сьомина мама, востаннє провівши рукою по книжках.

— Може, він її з собою взяв? — з надією спитав Вадик.

— Справді, він щось брав, але що саме — не помітила.

— От невдача,— зітхнув Вадик.— А ви не знаєте, куди він пішов?

— Нічого не сказав. Я тільки чула, як він з кимось говорив по телефону про кіно,

про виставку квітів, про якісь марки...

Вадик вийшов на вулицю. "Оце так ускочив,— подумав він.— Що ж тепер робити? Наговорив йому дурниць, а тепер шукай вітра в полі. І все через той клятий телефон!"

Насамперед він побіг до кіно, довідатись, коли кінчається сеанс. Виявилось — через годину. Тим часом вирішив збігати до Володьки — може, Уткін пішов до нього подивитися нові марки. На щастя, Володька був дома.

— Уткін у тебе був? — спитав Вадик, просовуючись у двері.

— Ні, не був. А що?

— Та так. Просто він мені дуже потрібен. Взяв книжку, а у мене зараз вимагають. Ну гаразд, бувай! — крикнув він уже на сходах.

"Треба зайти ще до Мишка. І понесло ж мене сказати, що до нього приїхав дядя полярник. Напевно, Уткін там".

І він подався до Мишка. Двері відчинила старенька бабуса і сказала, що Мишка нема дома.

Роздосадуваний, Вадик щодуху побіг до кіно. Сеанс ще не скінчився. Довелося чекати хвилин двадцять. Тим часом він передивився усі картинки в вітрині, перечитав усі афіші про наступні фільми. А стрілки годинника, що висів на розі, пересувалися, як на зло, так повільно, наче знущалися з нього...

Нарешті кіно скінчилося, почали виходити люди. Вадик уважно вдивлявся в перехожих, та Уткіна серед них не було. Подзвонив до нього з автомата — не приходив ще.

"Може, він пішов на виставку квітів? — подумав Вадик.— І що там цікавого? А втім..." — і він, не гаючи часу, сів у тролейбус.

На виставці людей було небагато. Він прихапцем оббіг усі алеї, зазирнув у найвіддаленіші куточки парку, але Уткіна ніде не було. Стомлений і злий, Вадик повернувся додому.

Роздягтись, трохи відсапавшись, зле покосився на телефон, який, замість радості і незліченних вигод, вже попервах завдав йому стільки клопоту.

А той, наче зрозумівши несправедливість Вадикових думок, раптом весело і привітно задзеленчав.

Вадик нетерпляче схопив трубку.

— Це ти, Уткін? — загукав він на всю кімнату.— Жми до мене! Чимдуж!

Ні, що не кажіть, а все-таки добра штука телефон! І не варто на нього ображатись, якщо колись ненароком підведе.